

Βαρουσήμαντος επιστολή προς την Ι. Κοινότητα 12 Αγιορειτών Γερόντων δια το Ουκρανικόν

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῆ 17ῃ Μαρτίου 2019

Σεβαστὴν Ἱερὰν Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους Ἄθω, εἰς Καρυὰς

Πανοσιολογιώτατοι, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, εὐλογεῖτε.

Μετὰ πολλῆς λύπης καὶ ἀνησυχίας πληροφορούμεθα ὅσα λαμβάνουν χώραν ἐν τῇ καθόλου Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀντικανονικῆς ἀποδόσεως αὐτοκεφαλίας εἰς τοὺς σχισματικούς τῆς Οὐκρανίας, ἄνευ συναινέσεως τῆς κανονικῆς αὐτονόμου Ἐκκλησίας, τῆς ὑπὸ τὸν μητροπολίτην Ὀνούφριον, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῆ σχισματικούς τοὺς νέους αὐτοκέφαλους, νὰ μὴ ἔχη κοινωνίαν μετ' αὐτῶν, βάσει δὲ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, καὶ μὲ ὄσους κοινωνοῦν μὲ τοὺς σχισματικούς. Ἦδη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἔχει διακόψει τὴν κοινωνίαν μὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον αὐτογνωμόνως παρεχώρησε τὸ αὐτοκέφαλον, ἐπεμβαῖνον ὑπερορίως εἰς ξένην δικαιοδοσίαν, παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τῶν «Ἱερῶν Κανόνων. Θὰ πράξουν δὲ τὸ ἴδιο καὶ ἄλλαι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ὅπως ἤδη ἔχουν δηλώσει. Ἀπειλεῖται ἔτσι διεύρυνσις καὶ ἐξάπλωσις τοῦ σχίσματος, εἰς ἕκτασιν παρομοίαν ἐκείνης τοῦ 1054.

Δὲν ἔκλεισαν ἀκόμη αἱ πληγαὶ καὶ τὰ τραύματα, ποὺ προεκλήθησαν ἀπὸ τὴν Σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἐκκλησιοποίησιν τῶν αἵρέσεων καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διέρρηξε κάθε σχέσιν μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Πατερικὴν καὶ συνοδικὴν Παράδοσιν, τὴν καταδικάζουσας τὰς αἵρέσεις. Εὕρισκόμεθα πρὸ νέων πληγῶν εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἀποκλειστικὸν ὑπεύθυνον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, καὶ μὲ δικαίωσιν τώρα ὄχι τῶν αἵρέσεων, ἀλλὰ τῶν σχισμάτων.

Πλήττεται ἔτσι καὶ παρεμποδίζεται ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, διότι εἶναι μυριόλεκτον τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως δίδαγμα, ὅτι ἡ αἵρεσις καὶ τὸ σχίσμα ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἐπειδὴ εἰς τοὺς χώρους αὐτοὺς δὲν ἐνεργεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Περιοριζόμεθα εἰς ἐλάχιστας μόνον μαρτυρίας. Ὁ Μ. Βασίλειος, ἀριθμῶν τὸ σχίσμα ὡς τὴν δευτέραν μετὰ τὴν αἵρεσιν ἐκκλησιολογικὴν ἐκτροπὴν, διδάσκει ὅτι «οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάντες, οὐκ ἔτι ἔσχον τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτοὺς- ἐπέλιπε γὰρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τὴν ἀκολουθίαν»¹. Ὅσοι δηλαδή, μὲ τὰ σχίσματα, φεύγουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἔχουν πλέον τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας συνεπάγεται τὴν διακοπὴν τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Συνεχίζει μάλιστα λέγων ὅτι δὲν ἴμποροῦν πλέον νὰ μεταδίδουν εἰς ἄλλους διὰ τῶν μυστηρίων τὴν Χάριν ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ ἴδιοι ἐξέπεσαν: «Οἱ δὲ ἀπορραγέντες, λαϊκοὶ γενόμενοι, οὔτε τοῦ βαπτίζειν, οὔτε τοῦ χειροτονεῖν εἶχον ἐξουσίαν, οὔτε ἠδύναντο Χάριν Πνεύματος Ἁγίου

ἐτέροις παρέχειν, ἥς αὐτοὶ ἐκπεπτώκασι»². Ἀποτρέπων ἐπίσης ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τὴν δημιουργίαν σχισμάτων, διδάσκει ὅτι τὸ νὰ σχίσῃ κανεὶς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι μικρότερον κακὸν ἀπὸ τὸ νὰ ἐμπέσῃ εἰς αἵρεσιν: «Τοῦ εἰς αἵρεσιν ἐμπεσεῖν τὸ τὴν Ἐκκλησίαν σχίσαι οὐκ ἔλαττον ἐστὶ κακόν»³. Ἐκτιμᾷ ὅτι τίποτε δὲν παροργίζει τὸν Θεὸν περισσότερο ἀπὸ τὰς διαιρέσεις καὶ τὰ σχίσματα καὶ μνημονεύει γνώμην ἀγίου ἀνδρός, κατὰ τὴν ὁποίαν οὔτε τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου ἤμπορεῖ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ σχίσματος⁴.

Ἡ αἵρεσις καὶ τὸ σχίσμα εἶναι ἔργον τοῦ Διαβόλου. Ὄταν ἀποτυγχάνῃ νὰ παρεμπόδισῃ τὴν σωτηρίαν μὲ τὰς αἱρέσεις, ἐνεργεῖ καὶ προκαλεῖ σχίσματα. Εἶναι συνοπτικὴ τοῦ φρονήματος συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας ἡ διατύπωσις τοῦ 13ου Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου (861): «Τὰς τῶν αἰρετικῶν ζιζανίων ἐπισπορὰς ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ὁ παμπόνηρος καταβαλὼν, καὶ ταύτας ὁρῶν τῇ μαχαίρᾳ τοῦ Πνεύματος ἐκτεμνομένας προρρίζους, ἐφ' ἑτέραν ἤλθε μεθοδείας ὁδόν, τῇ τῶν σχισματικῶν μανίᾳ τὸ Χριστοῦ Σῶμα μερίζειν ἐπιχειρῶν»⁵.

Ὁ λόγος τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς συγγραφῆς τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐπιθυμοῦμε νὰ διατρανώσωμε τὴν θέλησίν μας νὰ μὴ γίνωμε καὶ ἐμεῖς οἱ Ἄγιορεῖται κοινωνοὶ τοῦ σχίσματος καὶ κινδυνεύσῃ ἔτσι ἡ σωτηρία μας. Ἐγκαταλείψαμε τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τερπνὰ καὶ ἀναλισκόμεθα ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς ἀσκητικούς ἀγῶνας, διὰ νὰ τύχωμεν τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Δὲν θὰ ἦταν ἀσυγχώρητη ἀμέλεια καὶ ἀφροσύνη νὰ ἀχρηστεύσωμε τοὺς κόπους καὶ τὰς προσδοκίας μὲ τὸ νὰ κοινωνήσωμε μὲ τοὺς ἀκοινωνήτους σχισματικούς τῆς Οὐκρανίας, τοὺς καθηρημένους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας, εἰς τὴν ὁποίαν κανονικῶς ὑπάγεται ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον αἰῶνας κατὰ σταθεράν, ἀδιάκοπον καὶ καθολικὴν ἀναγνώρισιν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξαιρουμένου; Εἶναι σαφῆς ἐν προκειμένῳ ἡ Ἱεροκανονικὴ Παράδοσις. Ὁ ΑΓ' κανὼν τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου ἀπαγορεύει τὰς συμπροσευχὰς μετὰ αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν: «Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι»⁶. Καὶ ὁ Β' κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνόδου ἀποφασίζει ὅτι αὐτὸς ποὺ κοινωνεῖ μὲ ἀκοινωνήτους καθίσταται καὶ αὐτὸς ἀκοινωνήτος καὶ ὅτι δὲν μπορεῖ ἄλλη Ἐκκλησία νὰ ἀποκαταστήσῃ τοὺς ἀκοινωνήτους: «Μὴ ἐξεῖναι δὲ κοινωνεῖν τοῖς ἀκοινωνήτοις, μηδὲ ἐν ἑτέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ὑποδέχεσθαι τοὺς ἐν ἑτέρᾳ Ἐκκλησίᾳ μὴ συναγομένους. Εἰ δὲ φανεῖ τις τῶν Ἐπισκόπων ἢ Πρεσβυτέρων ἢ Διακόνων ἢ τις τοῦ κανόνος τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν, καὶ τοῦτον ἀκοινωνήτον εἶναι, ὡς ἂν συγγέοντα τὸν Κανόνα τῆς Ἐκκλησίας»⁷. Τοὺς ἀκοινωνήτους δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἄλλη σύνοδος, παρὰ μόνον ἐκείνη ποὺ τοὺς ἐτιμώρησε. Ὅσοι παραβαίνουν τὸν κανόνα αὐτόν, ὅπως ἔπραξε ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος μὲ τοὺς σχισματικούς τῆς Οὐκρανίας, τοὺς ὁποίους ἐτιμώρησε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας καὶ αὐτὴ μόνον ἤμπορεῖ νὰ τοὺς ἀποκαταστήσῃ, αὐτοὶ λοιπὸν ἀποβάλλονται τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὰ διακελεύει καὶ ὁ Δ' κανὼν τῆς αὐτῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνόδου: «Εἴ τις Ἐπίσκοπος, ὑπὸ Συνόδου καθαιρεθεὶς ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου τολμήσειέ τι πράξαι τῆς λειτουργίας, εἴτε ὁ Ἐπίσκοπος κατὰ τὴν προάγουσαν συνήθειαν, εἴτε ὁ Πρεσβύτερος, εἴτε ὁ Διάκονος, μηκέτι ἐξὸν εἶναι αὐτῷ μηδ' ἐν ἑτέρᾳ Συνόδῳ ἐλπίδα ἀποκαταστάσεως, μήτε ἀπολογίας

χώραν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κοινωνοῦντας αὐτῷ πάντας ἀποβάλλεσθαι τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα, εἰ μαθόντες τὴν ἀπόφασιν τὴν κατὰ τῶν προειρημένων ἐξενεχθεῖσαν, τολμήσειεν αὐτοῖς κοινωνεῖν»8.

Τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα στὴν Οὐκρανία, ἐνῶ εἶναι ἀπλᾶ, ἔχουν περιπλακῆ ἐπικίνδυνα μὲ τὴν ἀθέμιτον εἰσπήδησιν τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου εἰς ξένην δικαιοδοσίαν καὶ τὴν κοινωνίαν του μὲ τοὺς ἀκοινωνήτους σχισματικούς. Μέχρι τὸ 1686 ἡ Οὐκρανία ὑπήγετο εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως παλαιότερα πρὸ τοῦ 1590 ὑπήγετο ἄλλωστε καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας. Τὸ 1686 μὲ πρᾶξιν τοῦ πατριάρχου Διονυσίου Δ' ὑπήχθη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, εἰς τὴν ὁποίαν παραμένει, κατὰ πάγκοινον τῶν Ὁρθοδόξων παραδοχὴν, μέχρι σήμερον, ἐπὶ 333 ἔτη. Ἡ μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ Κομμουνισμοῦ (1990) δημιουργία τοῦ ἀνεξαρτήτου Κράτους τῆς Οὐκρανίας συνεπέφερε καὶ τὸ αἶτημα τῆς δημιουργίας ἀνεξαρτήτου αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Πρόκειται περὶ νομίμου καὶ δικαιολογημένου αἰτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνταπεκρίθη μερικῶς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, παραχωρήσασα καθεστῶς εὐρείας αὐτονομίας καὶ ὄχι πλήρη αὐτοκεφαλίαν. Ἀντιδρῶν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὁ μητροπολίτης Κιέβου Φιλάρετος, κανονικὸς τότε ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, καὶ ἀφοῦ ἀπέτυχε νὰ ἐκλεγῆ πατριάρχης Μόσχας, προκάλεσε σχίσμα δημιουργήσας ἰδικὴν του ἀνεξάρτητον ἐκκλησίαν καὶ τιμωρηθεὶς δι' αὐτὸ μὲ καθαίρεσιν καὶ ἀναθεματισμόν. Ὑπῆρχε ἀκόμη καὶ ἄλλη σχισματικὴ ἐκκλησία ὑπὸ τὸν Μακάριον Μαλέτιτς, καθηρημένον ἱερέα, ὁ ὁποῖος στὴν συνέχεια «χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος» ἀπὸ ὄχι ἀπλῶς σχισματικούς ἀλλὰ καὶ στερούμενους καὶ τυπικῆς κανονικῆς διαδοχῆς. Αἱ δύο αὐταὶ ἀκοινώνητοι σχισματικαὶ ὁμάδες, ἐθεωροῦντο σχισματικαὶ ὑφ' ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων, ἐνωθεῖσαι δὲ προσφάτως (15-12-2018), ἐγένοντο αὐθαιρέτως δεκταὶ εἰς κοινωνίαν μόνον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου (6-1-2019)- ὡς κανονικὴ δὲ Ἐκκλησία καὶ νόμιμος θεωρεῖται μέχρι σήμερον ἀπὸ ὅλους ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας αὐτόνομος Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ὑπὸ τὸν μητροπολίτην Ὀνούφριον.

Δὲν θὰ προβῶμεν εἰς περαιτέρω ἱστορικὰς, κανονικὰς καὶ γεωπολιτικὰς ἀναλύσεις, πολλὰ τῶν ὁποίων ἐξηγοῦν πειστικῶς τὴν ἀνάμειξιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ Οὐκρανικὸν ζήτημα. Μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ τονίσωμεν τὰς ἐκκλησιολογικὰς καὶ σωτηριολογικὰς συνεπειὰς καὶ νὰ ἀποσαφηνίσωμεν καὶ τὴν ἰδικὴν μας θέσιν, νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἰδικὰς μας ἀνησυχίας. Εἶναι πρὸ πολλοῦ γνωστὸν ὅτι ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος δὲν τρέφει ἰδιαίτερον σεβασμὸν πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τοὺς ὁποίους πολλακίς παρέβη καὶ παραβαίνει, ἰδιαίτερα εἰς τὰς πρὸς τοὺς αἵρετικούς σχέσεις, τῶρα δὲ καὶ εἰς τὰς πρὸς τοὺς σχισματικούς. Ἀνεμίχθη εἰς τὸ Οὐκρανικὸν Αὐτοκέφαλον, χωρὶς νὰ ἔχη κανονικὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἀρμοδιότητα. Προσεπάθησε κατ' ἀρχὴν στηριζόμενος σὲ ἔλλιπῶς κατηρτισμένους ἢ ἰδιοτελεῖς θεολογικούς συμβούλους νὰ θεμελιώσῃ τὴν εἰσπήδησιν ἐπικαλούμενος τὸν θεσμὸν τῆς ἐκκλήτου, τὸ ὅτι δηλαδὴ αὐτὸς μόνος, ὡς ἄλλος πάπας, δέχεται ἐφέσεις καὶ προσφυγὰς ἀπὸ τὰς λοιπὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, ἀφοῦ δῆθεν δὲν εἶναι πρῶτος μεταξὺ ἴσων (*primus inter pares*), ἀλλὰ πρῶτος ἄνευ ἴσων (*primus sine paribus*), κατὰ τὴν πρωτοφανῆ παπίζουσαν γνώμην μεταπατερικῶν θεολογίσκων. Αὐτὸ ὅμως κατέπεσε παταγωδῶς καὶ

άμέσως, διότι προσκρούει εἰς τὸ συνοδικὸν σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὅτι ὅλοι οἱ πατριάρχαι καὶ οἱ προκαθήμενοι εἶναι μεταξύ των ἴσοι, ὁ δὲ Κωνσταντινουπόλεως ἔχει ἀπλῶς πρωτεῖο τιμῆς, ὄχι πρωτεῖο ἐξουσίας, ὅπως διεκδικεῖ ὁ πάπας. Ἡ δὲ ἔκκλητος ἰσχύει μόνον διὰ τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν ἰδικήν του δικαιοδοσίαν, καὶ ὄχι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἄλλων πατριαρχῶν. Εἶναι ἀναμφίβολος καὶ ἀναντίρρητος ἡ Ἱεροκανονικὴ Παράδοσις, τὴν ὁποίαν συνώψισεν ὁ θεοκίνητος νοῦς τοῦ ἐξ ἡμῶν μεγίστου θεολόγου καὶ κανονολόγου Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ κατασχυνοῦν καὶ νὰ κρυβοῦν οἱ καινὰ καὶ κενὰ μελετῶντες καὶ προτείνοντες. Οὗτος σχολιάζει εἰς ἐκτενῆ ὑποσημείωσιν τὸν Θ' Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος προβλέπει νὰ προσφεύγουν οἱ ἐπίσκοποι καὶ λοιποὶ κληρικοί, ὅταν ἀμφισβητοῦν δικαστικὰς ἀποφάσεις, εἰς τὸν ἔξαρχον τῆς διοικήσεως ἢ εἰς τὸν τῆς Βασιλευούσης θρόνον. Ἐρμηνεύει λοιπὸν τὸν κανόνα μὲ βάσιν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, πλῆθος ἄλλων ἱερῶν κανόνων, ἐγκρίτους παλαιοὺς κανονολόγους, ἀλλὰ καὶ τὴν βυζαντινὴν νομοθεσίαν τῶν εὐσεβῶν βασιλέων, καὶ συμπεραίνει ὅτι «ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τὰς Διοικήσεις καὶ ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτὸν ἐδόθη ἀπὸ τὸν Κανόνα τοῦτον ἡ ἔκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ». Παραθέτει δὲ μεταξὺ ἄλλων καὶ γνώμην τοῦ ἐγκρίτου κανονολόγου Ζωναρά, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι «μόνον τῶν ὑποκειμένων τῷ Κωνσταντινουπόλεως ἔχει ὁ Κωνσταντινουπόλεως τὰς ἐκκλήτους, ὡσπερ καὶ τῶν ὑποκειμένων τῷ Ρώμης ἔχει ὁ Ρώμης τὰς ἐκκλήτους» καὶ ὅτι «οὐ πάντων τῶν μητροπολιτῶν πάντως ὁ Κωνσταντινουπόλεως καθεῖται δικαστής, ἀλλὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ»⁹.

Ὅταν διεπίστωσε λοιπὸν ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς ἐκκλήτου δὲν μπορεῖ νὰ στήριξη τὴν ὑπερόριον εἰσπήδησιν εἰς ξένην δικαιοδοσίαν, ἀνεκάλυψε, τῇ βοήθειᾳ τῶν προθύμων συμβούλων του, μετὰ ἀπὸ 333 ἔτη, ὅτι ἡ Οὐκρανία δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, ἀλλὰ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως! Ἀπέκρυσαν καὶ παρερμήνευσαν πλῆθος ἐγγράφων καὶ γνωμῶν οἱ ἀπρόσεκτοι ἢ στρατευμένοι θεολόγοι του, διὰ νὰ βγάλουν τὸ ἀστεῖον συμπέρασμα ὅτι ἦτο προσωρινὴ ἢ παραχώρησις τῆς Οὐκρανίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας (ἡ προσωρινότης ἐκράτησε τρεῖς καὶ πλέον αἰῶνας!), καὶ τώρα αἶρεται αὕτη ἡ παραχώρησις. Σημειωτέον ὅτι ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησῖαι ἀδιαλείπτως καὶ ἀδιακόπως μέχρι σήμερον θεωροῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας ὡς μέρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ ὡς μητροπολίτην Κιέβου ἀναγνωρίζουν τὸν συνετὸν καὶ μετριόφρονα Ἐπίσκοπον Ὀνούφριον.

Συνεπῶς, ἡ ἀποκατάστασις τῶν σχισματικῶν τῆς Οὐκρανίας ἀπὸ ξένον καὶ εἰσπηδήσαντα Πατριάρχην, καὶ ἡ ἀπόδοσις εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐθαιρέτως ἐκκλησιαστικῆς αὐτοκεφαλίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐζήτησεν ἡ κανονικὴ τοπικὴ Ἐκκλησία¹⁰, παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην τῆς οἰκείας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ ἄνευ Πανορθόξου συναινέσεως -μᾶλλον δέ, μετὰ Πανορθόξου ἀντιδράσεως-, διὰ τῆς ἀνυποστάτου καὶ ἀντικανονικῆς ἐπικλήσεως τῆς ἐκκλήτου καί, κατόπιν, διὰ τῆς ἀστείας διεκδικήσεως δικαιοδοσίας μετὰ ἀπὸ τρεῖς καὶ πλέον αἰῶνας μὲ παρερμηνείαν τῶν

σχετικῶν ἐγγράφων, καθιστοῦν προβληματικὸν τὸ νέον καθεστῶς τοῦ αὐτοκεφάλου. Οἱ σχισματικοὶ παραμένουν σχισματικοὶ καὶ ἡ μόνη κανονικὴ Ἐκκλησία εἰς τὴν Οὐκρανίαν εἶναι ἡ ὑπὸ τὸν μητροπολίτην Ὀνούφριον. Διὰ τοῦτο οὐδεμία μέχρι τώρα αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία -πλὴν τῆς Κων/πόλεως- ἀναγνωρίζει τὸν νέον «μητροπολίτην» τῆς ψευδο-αὐτοκεφάλου «Ἐκκλησίας», τὸν σχισματικὸν Ἐπιφάνιον. Θεωροῦμεν δὲ ὄχι μόνον ἄδικον, ἀλλὰ καὶ στερουμένην στοιχειώδους λογικῆς, τὴν σκόπιμον μυωπίαν τινῶν πρὸς τὴν βασικὴν ταύτην Κανονικὴν θεώρησιν τοῦ ἐν λόγῳ προβλήματος, καὶ τὴν μονομερῆ ἐπικέντρωσιν των εἰς ἄσχετα μὲ αὐτὴν ζητήματα· ὅπως λ.χ. εἰς τὸν Ἐθνικισμὸν ἢ τὸν Οἰκουμενισμὸν κορυφαίων ἐκπροσώπων (παλαιότερων καὶ νεωτέρων) τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας -ὄχι, ὅμως, καὶ τῆς Κανονικῆς Οὐκρανικῆς τοιαύτης-, τὰ ὁποῖα μάλιστα προβάλλουν μὲ μεγεθυντικοὺς φακοὺς, πρὸς δικαίωσιν τῆς ἀντικανονικότητος.

Οἱ πλείστοι Ἁγιορεῖται Πατέρες ἐχάρημεν χαρὰν μεγάλην, ὅταν ἡ Ἱερὰ Κοινότης μὲ ἰσχυρὰν πλειοψηφίαν ἀπεφασίσατε νὰ μὴ στείλετε ἐκπροσώπους -οὔτε κἂν εὐχετήριον ἐπιστολὴν- εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ σχισματικοῦ Ἐπιφανίου. Ἐλυπήθημεν σφόδρα διὰ τὰς Μονὰς ποὺ ἐμειοψήφησαν καὶ διὰ τοὺς ἐλαχίστους ποὺ ὑπέκυψαν εἰς πιέσεις, ἠγνόησαν τὴν ἀπόφασίν σας καὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐνθρόνισιν! Τὰ ἴδια αἰσθήματα χαρᾶς ἐπλήρωσαν τὰς καρδίας μας καὶ διὰ τὴν ὑπὸ πολλῶν Μονῶν παρεμπόδισιν τῆς ἐπισκέψεως «ἐπισκόπων» καὶ «κληρικῶν» τῆς νέας ψευδοεκκλησίας, πικρία δὲ καὶ ἀπαθὴς ὀργὴ δι' ὅσους, εὐτυχῶς ὀλίγους, φιλοφρόνως τοὺς ἐδέχθησαν ἢ καὶ συνελειτούργησαν!!!

Πανοσιολογιώτατοι σεβαστοὶ Πατέρες,

– λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος,

– διὰ τὸ κύρος καὶ τὴν ἀπήχησιν, τὴν ὁποῖαν κέκτηται ἡ Ἁγιορειτικὴ μαρτυρία ἀνὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ

– διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς ἐνδοαγιορειτικῆς ἐνότητος,

ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

ὅπως ἄχρι Πανορθόδοξου ἀποφάνσεως ἀπαγορεύσητε τὴν εἴσοδον τῶν ἐν λόγῳ σχισματικῶν ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Τόπῳ ἢ -τουλάχιστον- τὸ «ἐνεργῆσαι τι αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς». Τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Ἐπιφανίου οὐδεμία Ἐκκλησία παρέστη δι' ἀντιπροσώπου της, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τρίμηνον ἐξ αὐτῆς οὐδεμία Ἐκκλησία ἐκοινώνησε τῇ Ἐκκλησίᾳ του, παρὰ τὰς γενομένας ἀφορήτους πιέσεις, θεωροῦμεν ὅτι ὑποχρεώνουν εἰς τὴν λῆψιν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως. Αἱ δὲ πληροφοραὶ διὰ νέα κύματα ἐπισκέψεων τῶν ἐν λόγῳ σχισματικῶν εἰς Ἅγιον Ὅρος, κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, πιέζουν ὥστε ἡ ἀπόφασις νὰ ληφθῇ ἀμεσώτατα.

Θὰ γνωρίζετε, ἄλλωστε, καὶ ἐξ ἐτέρων πηγῶν, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τὰ ἐνημερωτικὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἀπέστειλε ἡ Κανονικὴ Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας, ὅτι βασικώτατα στελέχη -παλαιότερα καὶ

σημερινά- τῆς σχισματικῆς «Ἱεραρχίας» βαρύνονται ἀπὸ καταδίκας ἐξ Ἐκκλησιαστικῶν (οὐχὶ μόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Κων/πόλεως, καὶ τῆς Βουλγαρίας, κ.ἄ.), ἀλλὰ καὶ ἐκ Πολιτικῶν δικαστηρίων διὰ βαρύτατα ἠθικὰ ἐγκλήματα, ἀδιανόητα καὶ διὰ λαϊκούς, καὶ διὰ μὴ Χριστιανούς! Ὡς, ἐπίσης, ὅτι βαρύνονται διὰ τὴν ἐνεργῆ ἀνάμιξιν των εἰς τὸ σχετικῶς πρόσφατον Βουλγαρικὸν σχίσμα, διὰ τὰς σχέσεις των μὲ τοὺς Οὐνίτας τῆς Οὐκρανίας, διὰ τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς ποὺ ἐξαπολύουν τῇ συνδρομῇ τῶν κρατικῶν ἀρχῶν ἐναντίον τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη, καὶ ἰδίως μετὰ τὴν ἀναγνώρισίν των ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, διὰ τὰς προσφάτους ἀπαραδέκτους δηλώσεις τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» των Ἐπιφανίου διὰ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν κ.ἄ.π. Τέλος, θὰ κατανοῆτε ὅτι αἱ ἐπισκέψεις των εἰς τὸν Ἀγιώνυμον ἡμῶν Τόπον οὐδόλως ἔχουν προσκυνηματικὸν χαρακτήρα, ἀλλὰ στοχεύουν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ κύρους τῆς προσδοκωμένης ὑπ' αὐτῶν εὐμενοῦς Ἀγιορειτικῆς τοποθετήσεως, διὰ τὸν ἀπεγκλωβισμόν των ἐκ τῆς Πανορθόδοξου ἀπομονώσεώς των καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀνόμων σχεδιασμῶν των.

Ἐμεῖς πάντως, Χάριτι Θεοῦ, ἀκολουθοῦντες τὴν ἀλάθητον Συνοδικὴν καὶ Πατερικὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν διακινδυνεύομεν τὴν σωτηρίαν μας κοινωνοῦντες μὲ τοὺς ἀκοινωνήτους σχισματικοὺς τῆς Οὐκρανίας, πιστεύοντες ὅτι ὅσοι κοινωνοῦν μὲ τοὺς ἀκοινωνήτους καθίστανται καὶ αὐτοὶ -τουλάχιστον δυνάμει- ἀκοινωνήτοι· οὔτε θὰ συνεργήσωμεν διὰ τῆς τοιαύτης κοινωνίας εἰς τοὺς διωγμοὺς κατὰ τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν διαιώνισιν τοῦ σχίσματος καὶ τοπικῶς καὶ γενικώτερον ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ· φοβούμεθα δὲ καὶ ἐνδοαγιορειτικῶς, ἐὰν δὲν ληφθοῦν ἐγκαίρως ὀρθαὶ καὶ γενναῖαι ἀποφάσεις.

Ἀναμένοντες τὴν ἔγκαιρον
ἀνταπόκρισίν σας
Μετὰ τιμῆς
καὶ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Γέρων Ἀρσένιος Ἱερομόναχος καὶ ἡ συνοδεία αὐτοῦ, Ἱερὸν Κουτλουμουσιανὸν Κελλίον 'Παναγούδα'.
Γέρων Ἀβραὰμ Ἱερομόναχος καὶ ἡ συνοδεία αὐτοῦ, Ἱερὰ Καλύβη Ἀγίου Γερασίμου -Ἱερὰ
Κουτλουμουσιανὴ Σκήτη. Γέρων Θεόφιλος Ἱεροδιάκονος καὶ ἡ συνοδεία αὐτοῦ, Ἱερὸν Γρηγοριάτικον
Κελλίον Ἀγίων Ἀναργύρων Παχωμαῖοι. Γέρων Νικόλαος Μοναχός, Ἱερὸν Χιλανδαρινὸν Κελλίον
Ἀγίου Δημητρίου. Γέρων Ἰωσήφ Μοναχός καὶ ἡ συνοδεία αὐτοῦ, Ἱερὸν Ἀγιοπαυλίτικον Κελλίον
Ἀγίων Θεοδώρων. Γέρων Σάββας Μοναχός καὶ ἡ συνοδεία αὐτοῦ, Ἱερὸν Χιλανδαρινὸν Κελλίον
Ἀγίων Ἀρχαγγέλων Σαββαίων. Γέρων Νικόδημος Μοναχός, Ἱερὸν Σταυρονικητιανὸν Κελλίον Ἀγίου
Νεκταρίου. Γέρων Γαβριὴλ Μοναχός, Ἱερὸν Κουτλουμουσιανὸν Κελλίον Ὁσίου Χριστοδοῦλου.
Γέρων Εὐφρόσυνος Μοναχός καὶ ἡ συνοδεία αὐτοῦ, Ἱερὸν Κουτλουμουσιανὸν Κελλίον Τιμίου
Προδρόμου. Γέρων Παῖσιος Μοναχός καὶ ἡ συνοδεία αὐτοῦ, Ἱερὸν Χιλανδαρινὸν Κελλίον Ἀγίων
Ἀρχαγγέλων. Γέρων Νικόδημος Μοναχός, Ἱερὸν Λαυριώτικον Κελλίον Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ
Θεολόγου. Γέρων Ἀρσένιος Μοναχός, Ἱερὰ Καλύβη Ἀγίου Ὁσιομάρτυρος Γερασίμου – Ἱερὰ

Κουτλουμουσιανή Σκήτη.

Κοινοποίησης: Πρὸς τὰς 20 Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Σημειώσεις:

1. Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Κανὼν Α΄, Πηδάλιον, Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1990, σελ. 587. 2 Αὐτόθι.
3 Εἰς Ἐφεσίουσ Ὀμιλία 14, 4, PG 62, 87. 4 Αὐτόθι, PG 62, 85: «Οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν,
ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι... Ἄνῆρ δέ τις ἅγιος εἶπε τι δοκοῦν εἶναι τολμηρόν, πλὴν ὅμως
ἐφθέγγετο. Τί δὴ τοῦτό ἐστιν; Οὐδὲ μαρτυρίου αἷμα ταύτην δύναται ἐξαλείφειν τὴν ἀμαρτίαν». 5
Πηδάλιον, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 357. 6 Αὐτόθι, σελ. 433. 7 Αὐτόθι, σελ. 407. 8. Αὐτόθι, σελ. 409. 9.
Αὐτόθι, σελ. 191-193. 10. Ταῦτα τὰ τρία, ἦτοι: α' ἡ αἵτησις τῆς κανονικῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας
πρὸς τὴν οἰκείαν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν (Μητέρα-Ἐκκλησία), β' ἡ σύμφωνος γνώμη τῆς Μητρὸς-
Ἐκκλησίας καὶ γ' ἡ Πανορθόδοξος συναίνεσις, ἀποτελοῦν τρεῖς ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις διὰ
τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Αὐτοκεφάλου, κατὰ τὸ ὁμοφώνως ἐγκριθέν ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων ἀπασῶν
τῶν Ἐκκλησιῶν κείμενον (ἄρθρον 3), τὸν Νοέμβριον τοῦ 1993. Ἄπαντα ταῦτα ἀπουσιάζουν ἀπὸ
τὴν ἐν λόγῳ ἀνακήρυξιν!

Μια πηγὴ: <https://mospat.ru/gr/news/46426/>